

Sygn. akt II K 249/22

0.1. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2023 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 17 listopada 2022 roku i 17 lutego 2023 roku

sprawy R. S. syna M. i M. z domu S.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 8 listopada 2021 roku w N. naruszył nietykalność cielesną asystenta rodziny z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, K. M. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych związanych z podejmowaną rozmową dyscyplinującą wobec R. S., stosując przemoc fizyczną poprzez uderzenie łokciem w bark czym zmuszał wymienionego urzędnika do zaniechania prawnej czynności służbowej

tj. o przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje R. S. za winnego tego, że dniu 8 listopada 2021 roku w N. naruszył nietykalność cielesną pracownika socjalnego - asystenta rodziny z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, K. M. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych związanych z podejmowaną rozmową dyscyplinującą wobec R. S. poprzez uderzenie pokrzywdzonej łokciem w bark, znieważał pokrzywdzoną słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez pokrzywdzoną wyżej wymienionych obowiązków służbowych oraz stosował wobec K. M. groźbę bezprawną – pozbawienia życia w celu zmuszenia pokrzywdzonej do zaniechania wyżej wskazanej prawnej czynności służbowej, przy czym czynu tego R. S. dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 18 czerwca 2020 roku w części – przekraczającej 6 miesięcy – kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 21 października 2016 roku, w skład której weszła kara jednostkowa 2 lat pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 12 lutego 2016 roku, sygn. akt (...) za umyślne przestępstwo podobne – przestępstwo z użyciem przemocy lub groźby jej użycia – tj. występku z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. tj. czynu stanowiącego występku z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 224 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu R. S. karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. S. środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. M. kwoty 500 (pięciuset) złotych;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego R. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 249/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	R. S.	w dniu 8 listopada 2021 roku w N. naruszył nietykalność cielesną pracownika socjalnego - asystenta rodziny z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, K. M. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych związanych z podejmowaną rozmową	

		<p>dyscyplinującą wobec R. S., stosując poprzez uderzenie pokrzywdzonej łokciem w bark, znieważał pokrzywdzoną słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez pokrzywdzoną wyżej wymienionych obowiązków służbowych oraz stosował wobec K. M. groźbę bezprawną – pozbawienia życia w celu zmuszenia pokrzywdzonej do zaniechania wyżej wskazanej prawnej czynności służbowej, przy czym czynu tego R. S. dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 18 czerwca 2020 roku w części – przekraczającej 6 miesięcy – kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 21 października 2016 roku, w skład której weszła kara jednostkowa 2 lat pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 12 lutego 2016 roku, sygn. akt 836/15 za umyślne przestępstwo podobne – przestępstwo z użyciem przemocy lub groźby jej użycia – tj. występku z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

<p>K. M. była zatrudniona w Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w N. na stanowisku Asystenta Rodziny. Na podstawie upoważnienia wydanego przez zastępcę dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Nowym S. K. M. była uprawniona do wstępu do środowisk/rodzin, którym został przydzielony asystent rodziny. Na mocy tego dokumentu K. M. była władna do wykonywania czynności zgodnie z ustawami o wsparciu rodziny i systemie pieczy zastępczej, o pomocy społecznej oraz ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.</p>	<p>Zeznania świadek K. M. k. 1- 3</p> <p>Kserokopia upoważnienia K. M. k. 9</p>		
<p>Jedną z rodzin, do której pomocy K. M. była przydzielona w ramach swoich obowiązków służbowych była rodzina M. R.. 4 listopada 2021 roku M. R. prosiła K. M. o pomoc, informując, że jej konkubent R. S. ponownie nadużywa środków odurzających oraz dopuszcza się zachowań agresywnych wobec niej i jej małoletniej córki.</p>	<p>Zeznania świadek K. M. k. 1- 3</p> <p>Zeznania świadka M. R. k. 12-13</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego R. S. k. 25-26</p>		
<p>W związku z powyższym K. M. w dniu 8 listopada 2021 roku udała się do miejsca zamieszkania tej rodziny celem przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej</p>	<p>Zeznania świadek K. M. k. 1- 3</p> <p>Zeznania świadka M. R. k. 12-13</p>		

<p>oskarżonego i przekazanie mu, że M. R. żąda od niego opuszczenia mieszkania. Gdy K. M. przekazała R. S. ową prośbę, oskarżony zdenerwował się.</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. S. k. 25-26</p>		
<p>W tym zdenerwowaniu zaczął wyzywać słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe M. R.. Kolejno w tych emocjach R. S. uszkodził telewizor. Następnie oskarżony swoją złość skierował w stronę K. M., którą próbował odepchnąć, uderzając ją przy tym łokciem w jej lewy bark. Następnie R. S. w wulgarnych słowach nakazał asystentowi rodziny opuszczenie mieszkania, znieważając ją przy tym słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe.</p>	<p>Zeznania świadek K. M. k. 1- 3 Zeznania świadka M. R. k. 12-13 Częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. S. k. 25-26</p>		
<p>Kiedy K. M. odmówiła wyjścia z mieszkania oskarżony celem zmuszenia jej do zaniechania owej interwencji zaczął grozić asystentce rodziny pozbawieniem życia. Następnie oskarżony zaczął kopać po kabinie prysznicowej znajdującej się w tym lokalu. Widząc coraz to bardziej agresywną postawę R. S., K. M. postanowiła wezwać funkcjonariuszy policji. Po chwili na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze policji J. Ł. oraz E. P., którzy uspokoili oskarżonego i</p>	<p>Zeznania świadek K. M. k. 1- 3 Notatka urzędowa k. 8 Częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. S. k. 25-26</p>		

nakazali wyprowadzić z rzezonego mieszkania.			
<p>Oskarżony R. S. jest osobą wielokrotnie karaną za różnego rodzaju przestępstwa. Do tej sprawy oskarżonego skazano 11 wyrokami, za przestępstwa przeciwko mieniu, nietykalności cielesnej, zdrowia, wiarygodności dokumentów, właściwego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.</p> <p>Oskarżony także wielokrotnie przebywał w warunkach izolacji penitencjarnej. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Nowym Sączu wymierzono skazanemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, w skład kar jednostkowych które weszły w skład kary łącznej była chociażby kara jednostkowa 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona za przestępstwo popełnione przy użyciu przemocy tj. występki z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. wzw. z art. 11 § 2 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 12 lutego 2016 roku. R. S. po odbyciu ponad połowy tej kary w dniu 18 czerwca 2020 roku uzyskał warunkowe przedterminowe zwolnienie, które odwołano dopiero 22 grudnia 2021 roku.</p>	<p>Karta karna k. 30-32</p> <p>Informacje z portalu NOE – SAD k. 51-53</p> <p>Odpisy wyroków oskarżonego R. S. k. 54-72</p>		

<p>R. S. ma 28 lat. Oskarżony jest obywatelem Polski. R. S. posiada wykształcenie średnie. Oskarżony jest kawalerem i obecnie nie pozostaje w związku z M. R.. Oskarżony ma na swoim utrzymaniu dwójkę małoletnich dzieci. Oskarżony para się pracami dorywczymi, z których osiąga miesięczny dochód w wysokości około 2500 złotych. Oskarżony nie jest właścicielem nieruchomości, ani innych wartościowych rzeczy ruchomych. R. S. nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego R. S. k. 25-26 w zakresie danych osobopoznawczych</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 27</p> <p>Karta karna k. 30-32</p> <p>Informacje z portalu NOE – SAD k. 51-53</p>		
<p><i>o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i></p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p><i>OCena DOWOdów</i></p>			
<p><i>o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i></p>			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia R. S.	<p>R. S. będąc słuchanym w postępowaniu przygotowawczym częściowo przyznał się do zarzucanego mu czynu, decydując się zarazem na złożenie wyjaśnień. Natomiast w toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżony pomimo dwukrotnego prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy głównej, zaniechał stawiennictwa w toku czynności procesowych, rezygnując tym samym z prawa szerszego wyjaśnienia okoliczności niniejszego zdarzenia. W toku dochodzenia R. S. wyjaśnił, iż faktycznie w inkryminowanym dniu miała miejsce interwencja asystenta rodziny K. M., która miała polecić mu wyprowadzenie się z mieszkania M. R.. Równocześnie oskarżony przyznał, że ów fakt w połączeniu z podnoszoną przez oskarżonego przez oskarżonego bezczelnością pracownika socjalnego zdenerwował go. Następnie R. S. przyznał, że używał w kierunku pokrzywdzonej wulgarnych słów. Oskarżony nie negował również faktu kierowania wobec asystenta rodziny gróźb karalnych. Jedynie R. S. wskazał, że jego</p>	

uderzenie nie było celowe. W tym zakresie oskarżony podał, że być może ją uderzył, ale to było przez przypadek. R. S. zarazem zaznaczył, że całe to zdarzenie było wynikiem jego złości i negatywnych emocji. Jednocześnie oskarżony podał, że nie mieszka już z M. R., jednakże mają oni pozostawać w pozytywnych relacjach. R. S. zaznaczył, że była to pierwsza tego rodzaju scysja z przydzielonym M. R. pracownikiem socjalnym. Sąd Rejonowy obdarzył wyjaśnienia oskarżonego w przeważającym zakresie walorem wiarygodności. W tym miejscu należy przyznać, że R. S. nie krył, że używał wobec K. M. słów obelżywych. Fakt ten został również potwierdzony poprzez zeznania K. M. czy M. R.. Równocześnie R. S. nie negował w żaden sposób kierowania w stosunku do K. M. gróźb karalnych w trakcie tejże interwencji, co potwierdziło obszerniejsze w tym zakresie oświadczenia wiedzy pokrzywdzonej. Podobnie oskarżony dość precyzyjnie, choć oczywiście zachowując swoją optykę, przekazał tło zaistniałej interwencji. Jedyną istotną dla rozstrzygnięcia tej sprawy różnicą pomiędzy zeznaniami pokrzywdzonej, a

wyjaśnieniami oskarżonego był fakt uderzenia pokrzywdzonej. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że w dużej mierze owa sprzeczność ma charakter pozorny, gdyż R. S. nie dezawuował faktu samej fizycznej interakcji pomiędzy nim, a K. M., lecz jedynie wskazywał, że nie było to zachowanie podjęte w celu zmuszenia pokrzywdzonej do zaprzestania prawnej czynności służbowej. Sąd Rejonowy owo stwierdzenie uznał zresztą za wiarygodne, wskazując w opisie przypisanego czynu, że działaniem podjętym w wyżej wymienionym celu były tylko i wyłącznie groźby bezprawne adresowane w kierunku pracownika socjalnego. Do tego należy zwrócić uwagę, że również K. M. wskazała, że owo naruszenie jej nietykalności cielesnej, wynikało w dużym mierze z przypadku, gdyż zeznała ona, iż oskarżony chciał ją tylko odepchnąć, a w wyniku tej czynności doszło do interakcji pomiędzy jego łokciem, a barkiem pokrzywdzonej. Wypada zwrócić także uwagę, że cała sytuacja miała bez wątpienia charakter dynamiczny, a sam R. S. przyznał, że wymachiwał wówczas rękoma. W związku z tym dokładniejsza analiza owych depozycji pozwoliła stwierdzić, że nie pozostawały one

w stosunku wykluczania. Równocześnie należy zaznaczyć, że R. S. wielokrotnie podkreślał swoje zdenerwowanie, i nawet swoje wyjaśnienia rozpoczął od frazy z tego co pamiętam. Zaznaczyć należy zarazem, iż oskarżony był słuchany dopiero 27 stycznia 2022 roku, a więc ponad 2 miesiące po całym zajściu, podczas gdy depozycje K. M. zostały zaprotokołowane jeszcze tego samego dnia. Stąd też te drobne rozbieżności, nie mające zarazem charakteru rażącego Sąd Rejonowy rozstrzygnął na korzyść zeznań złożonych przez pracownika socjalnego. Ów fakt jest tym bardziej zrozumiałym, biorąc pod uwagę emocjonalne zaangażowanie tych osób w sprawie, gdzie K. M. pełniła jedynie rutynowe obowiązki zawodowe, a dla oskarżonego owa interwencja dotyczyła bardzo ważnej życiowo sprawy. Jednocześnie owo zdenerwowanie R. S., mogące w pewien sposób zaburzać jego zdolności poznawcze (choć jak już wyżej zaznaczono zebrane w sprawie depozycje pozostają w zasadzie w dużym stopniu koherentne) wyrażało się w takich czynnościach, nie kwestionowanych przez żadne osobowe źródło dowodowe jak uszkodzenie telewizora czy kabiny prysznicowej.

		<p>Stąd też Sąd Rejonowy rekonstruuje stan faktyczny w tej sprawie w dużej części posłużył się wyjaśnieniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego przez R. S., tylko w niewielkiej, wyżej omówionej części, przedkładając nad nie zeznania złożone przez świadka K. M..</p>
<p>zeznania złożone przez świadka K. M.</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania złożone przez świadka K. M.. Świadek ta jest osobą obcą dla stron, która nie miała interesu w złożeniu niekorzystnych dla R. S. zeznań. Co więcej K. M. o całym zdarzeniu dowiedziała się w wyniku wykonywania własnych obowiązków służbowych, przez co zachowywała stosowny dystans do tego incydentu. Kolejno należy uwzględnić, że zeznania K. M. w żadnym miejscu nie stały w sprzeczności z depozycjami M. R., która potwierdziła fakt wyzywania asystentki rodziny przez oskarżonego. Również w tych zeznaniach M. R. potwierdziła bardzo agresywne zachowanie oskarżonego. Zarazem świadek ta nie negowała pozostałych oświadczeń wiedzy K. M., wskazując że nie chcąc uczestniczyć w zajściu przebywała wówczas na balkonie. Dalej zaznaczyć trzeba, że jak zostało umówione w poprzednim akapicie</p>	

zeznania K. M. w przeważającym zakresie zostały potwierdzone wyjaśnieniami samego oskarżonego R. S.. Tutaj należy zwrócić uwagę tylko i wyłącznie na drobną różnicę odnośnie uderzenia pokrzywdzonej łokciem. Nie powtarzając wcześniej wyrażonej argumentacji, należy dodać że zeznania K. M. w tym zakresie są rzeczowe, nie cechujące się wyolbrzymianiem agresji oskarżonego. Wręcz przeciwnie świadek ta w sposób metodyczny opisała przebieg owego zdarzenia. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż K. M. swoje depozycje złożyła niemal bezpośrednio po całym zdarzeniu, przez co zachowała ona wówczas najlepszą pamięć owego zajścia. Brak jest jakichkolwiek danych wskazujących na chęć instrumentalnego pomówienia R. S.. Przeciwnie zeznania K. M. jawią się jako wyważone, ostrożne. Dodatkowo owe depozycje znajdują potwierdzenie także w treści notatki urzędowej spisanej z interwencji funkcjonariuszy policji, co wykazuje zbieżność relacji przekazanej przez owego świadka w drodze rozpytania, a następnie protokolarnie przesłuchanej w siedzibie organu prowadzącego dochodzenie. Sąd Rejonowy wskazuje przy

tym, że poza tym niewielkim obszarem zeznań, sprawa w zasadzie miała bezsporny stan faktyczny, gdzie wszystkie przesłuchane osoby – oczywiście ze swojej perspektywy – zrelacjonowały spójnie przebieg owej interwencji. Sąd Rejonowy zwraca również uwagę, że zeznania K. M. cechowała jasność, spójność, logiczność oraz zgodność z zasadami doświadczenia życiowego. Brak jest w tych zeznaniach jakichkolwiek wewnętrznych sprzeczności. Stąd też dowód ten został uznany w toku procesu wyrokowania za całkowicie wiarygodny i w oparciu o niego Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny tej sprawy. Zarazem Sąd Rejonowy wprowadził do procesu ów dowód w trybie art. 391 § 1 k.p.k. Za tego rodzaju decyzją w dużej mierze zaważył fakt, że świadek ten przebywał zza granicą. Tutaj należy przywołać usprawiedliwienie nieobecności świadka na pierwszym terminie rozprawy. Zarazem chcąc dać pokrzywdzonej możliwość złożenia bezpośredniej relacji Sąd odroczył termin rozprawy na deklarowany w tymże piśmie termin obecności świadka w Polsce. Niemniej jednak świadek ten nie stawił się na rozprawie, stąd też w związku

z jego oświadczeniem o przebywaniu poza granicami Polski Sąd Rejonowy powziął decyzje o odczytaniu tych zeznań. Pomocniczo za tego rodzaju decyzją przemawiały też takie okoliczności jak w przeważającej mierze bezsporny stan faktyczny, gdzie R. S. tylko w niewielkiej części podważał w swoich wyjaśnieniach zeznania świadka. Do tego nie bez znaczenia była również bierność oskarżonego w tym procesie, kiedy to dwukrotnie bez usprawiedliwienia nie stawiał się na czynności sądowe, przez co w tego rodzaju realiach dążenie do pełnej bezpośredniości i skonfrontowania w/w osób było bezcelowe, mając na uwadze iż obecność oskarżonego na rozprawie jest jego prawem, a nie obowiązkiem, oraz biorąc pod uwagę postulat rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie, który w polskim systemie prawa karnego procesowego nie pozostaje w stosunku podrzędności względem zasady bezpośredniości.

Depozycje złożone przez świadka M. R.

Brak było podstaw do podważenia wiarygodności depozycji złożonych przez świadka M. R.. Świadek ta była słuchana w toku postępowania przygotowawczego.

Wówczas M. R. oświadczyła, iż faktycznie R. S. inkryminowanego dnia wyzywał K. M. słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe. Nadto świadek ta spójnie z pokrzywdzoną opisała motywy podjęcia tej interwencji. Świadek opisała także agresywne zachowanie R. S., który w trakcie tej interwencji niszczył sprzęty gospodarstwa domowego. Zarazem świadek potwierdziła, że oskarżony w wulgarny sposób nakazywał zaniechanie pokrzywdzonej prawnej czynności służbowej. Do tego M. R. podała, że nie widziała przebiegu całego zdarzenia, gdyż w pewnym momencie opuściła to pomieszczenie z uwagi na konieczność zajęcia się dzieckiem. W odniesieniu do tych zeznań należy ocenić, że owe depozycje w żadnym miejscu nie stoją w sprzeczności zarówno z wyjaśnieniami oskarżonego R. S., ani też z zeznaniami K. M.. Przeciwnie owe zeznania potwierdzają bezsporny w tym zakresie przebieg inkryminowanej interwencji. Sąd ocenił owej oświadczenia wiedzy jako szczere i w pewnym pomocniczym zakresie przydatne dla tego procesu. Zarazem zeznania te są nieprzydatne dla rozstrzygnięcia niewielkiej wyżej już podnoszonej rozbieżności pomiędzy

zeznaniami
pokrzywdzonej, a
oświadczeniami
oskarżonego, gdyż
świadek już w toku
dochodzenia wskazała, że
w pewnym momencie
opuściła ona miejsce
rozmowy. Toteż jedynie
słyszała wyzwiska, a
nie mogła przez
to widzieć spornego
naruszenia nietykalności
cielesnej, ani tym
bardziej ocenić jego
umyślności. Należy także
podkreślić, że zeznania
M. R. są wyważone.
Świadek opisała jasno
swoje spostrzeżenia, a
fakt że nie wypowiada
się odnośnie elementów
zdarzenia, których nie
była świadkiem, jedynie
pozytywnie wpływa na
ocenę wiarygodności tych
depozycji. Zeznania te
cechuje także spójność
wewnętrzna oraz zgodność
z zasadami doświadczenia
życiowego. Toteż zeznania
M. R. mogły w
sposób pomocniczy ustalić
stan faktyczny w
zakresie, którym świadek
ta złożyła oświadczenia
wiedzy. Jednocześnie
należy podkreślić, że M.
R. z uwagi na ustanie
(wskazywany zarówno
w zeznaniach M. R.
jak i w wyjaśnieniach
oskarżonego) stanu
wspólnego pożycia,
świadkowi nie
przysługiwało prawo do
odmowy składania zeznań
w tej sprawie. Zarazem
należało zważyć, że
zeznania tej świadek nie

	<p>były kwestionowane przez żadną ze stron tego procesu. Te okoliczności plus fakt, że M. R. dwukrotnie nie stawiała się na rozprawę główną, zadecydowały że Sąd Rejonowy odczytał te zeznania w trybie art. 392 k.p.k. Z uwagi na fakt, iż oskarżony ani oskarżyciel publiczny nie byli obecni na rozprawie, nie mogli oni złożyć w tym zakresie relewantnego sprzeciwu.</p>	
<p>pisemne upoważnienie K. M., zaświadczenie o stanie majątkowym, notatkę urzędową, odpisy wyroków R. S., dane odnośnie wykonania kary pozbawienia wolności, notatka o oskarżonym</p>	<p>Natomiast jako wiarygodne należało uznać inne dowody wnioskowane do przeprowadzenia na rozprawie głównej przez oskarżyciela publicznego oraz dopuszczone z urzędu w toku rozprawy głównej tj. pisemne upoważnienie K. M., zaświadczenie o stanie majątkowym, notatkę urzędową, odpisy wyroków R. S., dane odnośnie wykonania kary pozbawienia wolności, notatka o oskarżonym</p> <p>Przedmiotowe dowody w realiach niniejszej sprawy nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Co więcej pochodziły one od osób w żaden sposób nie związany z R. S.. Wskazać też należy, że przedmiotowe dokumenty wnioskowane do odczytania na rozprawie zostały sporządzone we właściwej formie i przez uprawnione do tego osoby. Stąd też Sąd Rejonowy</p>	

	odtworzył stan faktyczny w tej sprawie również na podstawie wyżej wskazanych dowodów.		
0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	R. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

R. S. został oskarżony o to, że w dniu 8 listopada 2021 roku w N. naruszył nietykalność cielesną asystenta rodziny z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, K. M. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych związanych z podejmowaną rozmową dyscyplinującą wobec R. S., stosując przemoc fizyczną poprzez uderzenie łokciem w bark czym zmuszał wymienionego urzędnika do zaniechania prawnej czynności służbowej tj. o przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Oskarżyciel publiczny zarzucił R. M., iż przedmiotowym zdarzeniem faktycznym dopuścił się realizacji występku z art. 224 § 1 k.k. i art. 222 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 224 § 2 k.k. przedmiotowego występu dopuszcza się ten kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. Nie ulega żadnym wątpliwości, iż na gruncie przedmiotowego przepisu jako przemoc należy rozumieć oddziaływanie określoną siłą fizyczną

na wole funkcjonariusza publicznego w celu zmuszenia bądź zaniechania prawnej czynności służbowej. Natomiast pojęcie groźby bezprawnej posiada swoją definicję legalną zawartą w art. 115 § 12 k.k. i tak według tego przepisu groźbą bezprawną jest zarówno groźba, o której mowa w art. 190, jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jak również rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej; nie stanowi groźby zapowiedź spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jeżeli ma ona jedynie na celu ochronę prawa naruszonego przestępstwem lub zachowaniem zagrożonym administracyjną karą pieniężną. Podobnie swoją definicję legalną posiada przedmiot czynności wykonawczej tj. funkcjonariusz publiczny, która to zawarta jest w art. 115 § 13 k.k. Jednocześnie z uwagi na specyficznie skonstruowane znamiona podmiotowego tego typu czynu zabronionego, owego występku można dopuścić się jedynie w zamiarze kierunkowym tj.

działając w celu zmuszenia funkcjonariusza do działania bądź zaniechania prawnej czynności służbowej.

Dalej zgodnie z treścią art. 222 § 1 k.k. ów czyn zabroniony polega na naruszeniu nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż w odróżnieniu od czynu zabronionego określonego w art. 224 § 2 k.k. działania sprawcy nie musi cechować zamiar kierunkowy, gdyż dopuszcza się popełnienie tego występku również w zamiarze wynikowy tj. w sytuacji kiedy sprawca mając świadomość możliwości jego popełnienia, godzi się na to. Zarazem należy zaznaczyć, iż ustawodawca definiując znamiona modalizujące posłużył się alternatywą zwykłą. E. naruszyć nietykalność funkcjonariusza publicznego można w relewantnym dla art. 222 § 1 k.k. zakresie zarówno podczas jak i jedynie w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych.

Oczywistym jest, że na gruncie niniejszej sprawy pierwotnym problemem prawnym było rozstrzygnięcie czy K. M. tj. asystent rodziny

– pracownik socjalny Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w N. była funkcjonariuszem publicznym, a więc przedmiotem czynności wykonawczej zarówno w odniesieniu do art. 222 § 1 k.k. jak i art. 224 § 2 k.k. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż MOPS stanowi jednostkę organizacyjną samorządu terytorialnego nie posiadającą osobowości prawnej. Tym samym celowe jest odwołanie do definicji legalnej pojęcia funkcjonariusza publicznego zawartej w art. 115 § 13 k.k. Wedle tej definicji funkcjonariuszem publicznym jest między innymi osoba będąca pracownikiem administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego, chyba że pełni wyłącznie czynności usługowe, a także inna osoba w zakresie, w którym uprawniona jest do wydawania decyzji administracyjnych. Tutaj należy wskazać, że rola pracownika socjalnego bez wątpienia nie ogranicza się jedynie do pełnienia czynności usługowych. W tym zakresie należy wspomnieć chociażby szereg uprawnień asystenta rodziny wymienionych chociażby w ustawie o pomocy społecznej czy

przeciwdziałaniu przemocy domowej. W związku z powyższym K. M. była w chwili czynu funkcjonariuszem publicznym. Do tego nawet nie podzielając tego poglądu należy zwrócić uwagę na ustawę o pomocy społecznej. I art. 121 ust. 2 tejże ustawy, gdzie wskazano, że pracownikowi socjalnemu przysługuje ochrona prawna przewidziana dla funkcjonariuszy publicznych. W tym miejscu konieczne jest zastrzeżenie, iż ów problem pozornej sprzeczności norm ustawowych został już rozstrzygnięty w orzecznictwie sądów powszechnym. Tutaj Sąd zacytuje w pełni podzielane rozważania zawarte w komentarzu do art. 222 § 1 k.k. teza 11a pod redakcją W. W.: Opisane powyżej przykłady dotyczą bardziej generalnego problemu funkcjonowania w polskim porządku prawnym licznych klauzul zawartych w przepisach szczególnych, które rozciągają ochronę prawną należną funkcjonariuszowi publicznemu na określone podmioty (wyliczenia takich ustaw – choć częściowo nieaktualne – znaleźć można w: J. Wyrembak, Pojęcie..., s. 84 i 87–88; A. Molińska, Kontrowersje..., s. 76–77). Nie ulega przy

tym wątpliwości, że część z omawianych klauzul odnosi się do osób mieszczących się w którejś z kategorii wymienionych w art. 115 § 13 – przykładowo strażnicy gminni (zob. postanowienie SN z 21.09.2005 r., I KZP 28/05, OSNKW 2005/10, poz. 94) i egzaminatorzy wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego (zob. wyrok SN z 16.06.2011 r., II KK 337/10, LEX nr 847145). W takiej sytuacji nie ma podstaw do przyjęcia, że osoby takie nie są funkcjonariuszami publicznymi (inaczej, niesłusznie w stosunku do notariuszy, A. R., Konieczność..., s. 39). Tym samym z całą mocą należy stwierdzić, że K. M. jako funkcjonariusz publiczny, a nawet nie akceptując wyżej wymienionego poglądu jako osoba korzystająca z ochrony prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych, była relewantnym dla tych czynów zabronionych przedmiotem czynności wykonawczej.

Przekładając te rozważania formalne na okoliczności niniejszej sprawy Sąd zwrócił uwagę, że R. S. podczas próby odepchnięcia K. M. naruszył jej nietykalność cielesną. Zarazem bezspornym było, że nastąpiło to w czasie

wykonywania przez pokrzywdzoną czynności służbowych. Oskarżony również działał umyślnie, gdyż Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne twierdzenia K. M., że R. S. chciał ją wówczas odepchnąć. Zatem należało uznać, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przedmiotowe i podmiotowe występku z art. 222 § 1 k.k. W świetle przeprowadzonej wyżej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można było jednak uznać, że owo oddziaływanie fizyczne miało na celu zmuszenie pokrzywdzonej do zaprzestania prawnej czynności służbowych. Stąd też owo sformułowanie zawarte w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu zostało usunięte. Ów fakt nie oznaczał zarazem braku wypełnienia przez R. S. znamion występku z art. 224 § 2 k.k., albowiem jak wynika z zeznań pokrzywdzonej, co nie było w żaden sposób negowane przez oskarżonego R. S. groził pokrzywdzonej pozbawieniem życia właśnie po to, aby zmusić ją do opuszczenia tego mieszkania, a w konsekwencji zaniechania prawnej czynności służbowej, związanej z pełnieniem obowiązków asystenta rodziny. Konieczne było także stwierdzenie, iż owa groźba pozbawienia życia

jako groźba karalna w rozumieniu art. 190 § 1 k.k. stanowiła desygnat groźby bezprawnej, o której na równi ze stosowaniem przemocy fizycznej jest mowa w art. 224 § 2 k.k. Stąd też racje miał oskarżyciel publiczny, że poprawnie ocenione zachowanie R. S. finalnie realizuje znamiona zarówno występkę z art. 222 § 1 k.k. jak i art. 224 § 2 k.k.

Niemniej jednak mieszczą się w ramach zdarzenia faktycznego ujętego w skardze oskarżycielskiej tj. najogólniej wskazując przebiegu interwencji asystenta rodzinnego K. M. wobec sprawcy przemocy domowej R. S. nie sposób jest uznać, że owa kwalifikacja w sposób całościowy oddawałaby charakter tego zdarzenia. W tym miejscu trzeba wskazać, iż uwadze oskarżyciela umknął art. 226 § 1 k.k. Zgodnie z tym przepisem kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Już elementarna wykładnia językowa tego przepisu pozwala stwierdzić, iż przestępstwo to jest typem powszechnym formalnym

tj. zachowaniem mogącym zostać popełniony przez każdego, dla którego dokonania nie jest potrzebne wystąpienie skutku w otaczającej nas rzeczywistości. Bezsporne jest także, iż przedmiotem czynności wykonawczej może być tylko i wyłącznie funkcjonariusz publiczny. W świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego bezsporne jest, iż owa znamiona modalizujące muszą pozostawać w koniunkcji. Tutaj należy podkreślić, że w realiach niniejszej sprawy w świetle zeznań pokrzywdzonej, zeznań M. R. czy wreszcie wyjaśnień R. S. jasnym było, że oskarżony w trakcie tej interwencji wielokrotnie wyzywał asystentkę rodziny słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe. Nadto analiza tego materiału dowodowego wskazuje jednoznacznie, że działanie to było podjęte zarówno w trakcie jak i w związku z pełnieniem przez nią czynności służbowych. Stąd też należało uznać, że zachowanie to wyczerpywało również znamiona występku z art. 226 § 1 k.k.

Jednocześnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że R. S. w przeszłości wielokrotnie był skazywany za przestępstwa popełnione z użyciem przemocy lub

groźby jej użycia. Jednym z takich wyroków był wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie (...), gdzie przypisano R. S. występki z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Owa kara jednostkowa weszła w skład kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności, która skazany w znakomitej części odbył przed uzyskaniem warunkowego przedterminowego zwolnienia w dniu 18 czerwca 2020 roku. Owe ustalenia faktyczne należało odnieść do treści art. 64 § 1 k.k. Według tego przepisu przestępstwo popełnione jest w warunkach recydywy, jeśli sprawca był karany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne na karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności i czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności. Zarazem niewątpliwe jest że zagrożenie pozbawieniem życia jak i uderzenie pokrzywdzonej były przestępstwami podobnymi do występków przypisanego w sprawie II K 836/20 z uwagi że obydwa te występków były popełnione z użyciem przemocy lub groźby jej

użycia – vide art. 115 § 3 k.k.

Sąd też Sąd Rejonowy stwierdził, iż poprawnie ocenione zdarzenie faktyczne objęte skargą oskarżycielską należało zakwalifikować jako realizujące znamiona czynu z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego ów czyn charakteryzował średni stopień społecznej szkodliwości. Za tego

rodzaju konstatacją
przemawiała przede
wszystkim wielość
bezprawnych zachowań
powziętych przez R. S.,
który nie tylko znieważał
asystentkę rodziny, lecz
także naruszył jej
nietykalność cielesną oraz
groził jej działając w
celu wpłynięcia na
powzięte przez nią prawne
czynności służbowe. Nie
bez znaczenia pozostaje tu
fakt, iż oskarżony owych
czynów stanowiących
przemoc fizyczną i
psychiczną dopuścił się
wobec kobiety, a więc
osoby o znacznie mniejszej
zdolności odparcia owego
zamachu. Nie można
tu również pominąć
kontekstu sytuacyjnego,
kiedy to K. M.
owe czynności powzięła
właśnie z uwagi na
stosowaną przez R. S.
w stosunku do M.
R. przemoc domową.
Natomiast mimo tego
wszystkiego nie można
twierdzić, że zachowanie
to cechowało się znacznym
stopień karygodności,
gdyż owa przemoc
fizyczna stosowana przez
oskarżonego posiadała
niewielkie natężenie. Sąd
Rejonowy zwrócił także
uwagę na to, iż
oskarżony miał prawo
być rozemocjonowany
biorąc pod uwagę
wydanie mu polecenia
opuszczenia zajmowanego
lokalu. Okoliczności te
sprawiły, iż Sąd Rejonowy
owo zachowanie ocenił
jako karygodne w

rozumieniu art. 1 § 2 k.k. a stopień społecznej szkodliwości tego czynu ustalono na poziomie średnim.

Sąd Rejonowy uznał również, iż R. S. ponosi winę za to zachowanie w rozumieniu art. 1 § 3 k.k. Mianowicie jest on dorosłą osobą, która doskonale zdaje sobie sprawę z treści normy sankcjonowanej wyrażającej się w zakazie znieważania, naruszania nietykalności cielesnej oraz wpływania na czynności urzędowe funkcjonariuszy publicznych. Co więcej oskarżony z uwagi na wcześniejsze wielokrotne skazania za przestępstwa popełnione z użyciem przemocy i wykonywaną w związku z tym karą pozbawienia wolności, powinien mieć owe zakazy szczególnie dobrze zinternalizowane. Nadto oskarżony nie działał w tej sprawie w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej, wyłączającej jego zawinienie. Brak jest również jakichkolwiek podstaw aby twierdzić, że R. S. miał choćby częściowo zniesioną zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem. Stąd też należało ocenić, iż oskarżony w sposób dobrowolny zdecydował się na naruszenie normy

sankcjonowanej, przez co ponosi on winę za to zachowanie, stanowiące przestępstwo.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku uznał R. S. za winnego tego, że w dniu 8 listopada 2021 roku w N. naruszył nietykalność cielesną pracownika socjalnego - asystenta rodziny z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, K. M. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych związanych z podejmowaną rozmową dyscyplinującą wobec R. S., stosując poprzez uderzenie pokrzywdzonej łokciem w bark, znieważał pokrzywdzoną słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez pokrzywdzoną wyżej wymienionych obowiązków służbowych oraz stosował wobec K. M. groźbę bezprawną – pozbawienia życia w celu zmuszenia pokrzywdzonej do zaniechania wyżej wskazanej prawnej czynności służbowej, przy czym czynu tego R. S. dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 18 czerwca 2020 roku w części – przekraczającej 6 miesięcy – kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 21 października 2016 roku, w skład której

<p>weszła kara jednostkowa 2 lat pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 12 lutego 2016 roku, sygn. akt 836/15 za umyślne przestępstwo podobne – przestępstwo z użyciem przemocy lub groźby jej użycia – tj. występkę z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. tj. czynu stanowiącego występek z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			

<p>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. S.	I	I	<p>Zgodnie z treścią art. 11 § 3 k.k. w przypadku gdy jeden czyn wyczerpuje znamiona kilku przepisów, kara wymierzona jest na podstawie przepisu przewidującego surowszą odpowiedzialność karną. Porównanie art. 224 § 2 k.k., art. 222 § 1 k.k. oraz art. 226 § 1 k.k. w sposób jednoznacznie wskazuje, iż to art. 224 § 2 k.k. przewiduje najsurowszą odpowiedzialność karną i tym samym to on winien być podstawą reakcji penalnej w tym postępowaniu.</p> <p>Przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Równocześnie warto pamiętać, iż czyn ten został popełniony w warunkach recydywy, stąd też istniała możliwość wymierzenia R. S. kary pozbawienia wolności w wymiarze do 4 lat i 6 miesięcy. Jednocześnie Sąd Rejonowy dostrzegł, iż ustawowe zagrożenie przewidziane tym przepisem rozszerzone zostało poprzez zawarcie przez ustawodawcę w</p>

części ogólnej kodeksu art. 37 a § 1 k.k. Tym samym w realiach tej sprawy Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu grzywnę bądź karę ograniczenia wolności. W tym miejscu należy przytoczyć treść art. 53 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody

lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Sąd Rejonowy ocenił, iż w realiach niniejszej sprawy tylko wymierzenie oskarżonemu R. S. kary pozbawienia wolności może przynieść realizację dyrektyw prewencji indywidualnej oraz prewencji generalnej. W tym aspekcie należy w pierwszym rzędzie zwrócić uwagę na dotychczasową karalność R. S., który to jest sprawcą niepoprawnym. Wcześniej bowiem R. S. był już sześciokrotnie karany za przestępstwa popełnione z użyciem przemocy lub groźby jej użycia. Co więcej owe zachowania zostały popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa. Istotnym jest również fakt, iż czynu tego oskarżony dopuścił się w okresie warunkowo przedterminowego zwolnienia, przez co oskarżony udowodnił iż proces resocjalizacji w zakładzie karnym nie odniósł zamierzonych skutków, a oskarżony dalej nie potrafi zapanować nad swoimi emocjami dopuszczając się zachowań agresywnych. Dalej R. S. owych zachowań dopuścił się wobec osoby w zasadzie bezbronnej tj. kobiety, pracownicy socjalnej, która miała za zadanie jedynie pomóc w

funkcjonowaniu tejże obciążonej rodziny. Fakt ten intensyfikuje stopień społecznej szkodliwości tego czynu. Do tego należy zaznaczyć, że zachowanie R. S. nie ograniczało się jedynie do zniewag, lecz było konglomeratem gróźb, zniewag, a także naruszenia nietykalności cielesnej. E. w ocenie Sądu Rejonowego nie sposób jest uznać, że wymierzenie w tej sprawie krótkoterminowej kary pozbawienia wolności spowodowałoby, iż kara ta przekraczałaby swoim odium stopień społecznej szkodliwości tego czynu. Nie można też pominąć, że owej agresji R. S. dopuścił się na oczach dziecka, które zostało obudzone poprzez jego bezprawne zachowanie. Nie można też twierdzić, iż w niniejszej sprawie zachodzą jakieś szczególne okoliczności limitujące winę oskarżonego. Nadto zachowanie oskarżonego nie było wywołane wyzywającym zachowaniem pokrzywdzonej. Przeciwnie czynności realizowane przez K. M. były czynione na prośbę ofiary przemocy domowej tj. M. R.. Wskazać też należy, iż brak jest jakichkolwiek danych, pozwalając żywić choćby prawdopodobieństwo pojednania się oskarżonego z pokrzywdzoną czy kompensacji doznanych

			<p>przez nią krzywd. Równocześnie Sąd Rejonowy miał na względzie konieczność oddziaływania na świadomość prawną społeczeństwa i potrzebę wypuklenia ochrony przysługującej pracownikom socjalnym w toku ich czynności służbowych. Poprzestanie na karze wolnościowej byłoby też sprzeczne z retrybutywną funkcją prawa karnego. Z drugiej strony średni stopień społecznej szkodliwości tego czynu przeciwstawił się potrzebie wymierzenia R. S. kary surowszej. Stąd też w punkcie I uzasadnianego wyroku Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.</p>
R. S.	II	I	<p>Natomiast z uwagi na fakt, iż działanie oskarżonego R. S. wyrządziło pokrzywdzonej K. M. krzywdę wywołaną naruszeniem jej dóbr osobistych w postaci wolności, nietykalności cielesnej oraz czci/dobrego imienia Sąd Rejonowy w punkcie II tego orzeczenia przyznał pokrzywdzonej od oskarżonego odpowiednie zadośćuczynienie. Podstawą prawną roszczenia pokrzywdzonej w przedmiotowej sprawie był art. 448 k.c w zw. z art. 23 i 24 k.c Owe przepisy</p>

nakazują naprawienie szkody bądź stosowne zadośćuczynienie, w przypadku gdy naruszenie dóbr osobistych pokrzywdzonych wywołane deliktem sprawcy, doprowadziło do powstania pewnej krzywdy u poszkodowanych. W tej materii Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, iż użycie przez oskarżonego szeregu wulgarnych sformułowań względem asystentki rodziny, a także naruszenie jej nietykalności cielesnej czy formułowanie gróźb pozbawienia życia, odcisnęło pewne piętno w psychice pokrzywdzonej. Równocześnie biorąc pod uwagę, że czynności te były powzięte w ramach obowiązków zawodowych, związanych między innymi z pracą w środowisku osób zdemoralizowanych, Sąd Rejonowy uznał, iż kwota 500 złotych zadośćuczynienia jest adekwatna do charakteru przedmiotowego zdarzenia. Stąd też w punkcie II uzasadnianego wyroku Sąd Rejonowy przyznał od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej kwotę 500 złotych tytułem środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
7. KOszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III	<p>W punkcie III wyroku Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego R. S. kwotę 120 złotych tytułem opłaty karnej odpowiadającej wysokości wymierzonej oskarżonemu kary ograniczenia wolności oraz kwotę 100 złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.. W przedmiotowej sprawie brak było jakiś</p>		

szczególnych okoliczności dotyczących sytuacji osobistej i majątkowej oskarżonego nakazujących odejście od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Oskarżony jest bowiem osobą młodą, zdolną do pracy, a obecna sytuacja na rynku pracy nie uniemożliwia podjęcie przez niego pracy. Także sama wysokość kosztów sądowych w przedmiotowej sprawie nie jest szczególnie wysoka, tak aby stanowiła dla oskarżonego nadmierną dolegliwość, a czyn oskarżonego był umyślny dający wyraz jego rażącego lekceważenia porządku prawnego

Podpis